

Az én nagyapám

Szerencsésnek érzem magam, hogy Ő a nagyapám

A nagyapám neve Mihály, legtöbben Misinek, vagy Misi bácsinak szólítják. Művészneve is van, mert ő író. Én nagyapának szólítom. Régebb az egyetemen tanított történelmet. Amikor én megismertem, a könyvtárban dolgozott igazgatóként. Sokszor vitt magával és amíg ő dolgozott, addig én rajzoltam, vagy képeslapokat nézegettem. Egyszer el is aludtam az ölében.

Mikor nyugdíjba ment, nem hagyta abba a munkát, mert most is dolgozik, regényeket ír és cikkeket, amelyek megjelentek, megjelennek könyv formájában, vagy újságokban, folyóiratokban. Románból fordít cikkeket, könyveket, de sok más nyelvből is tud fordítani, mert ő nagyon sok nyelvet tud.

Nagyapám elmesélte nekem, hogy már másodikos korában eldöntötte, hogy történelemtudós lesz egyszer belőle. És annyit tanult, hogy az is lett. Van egy testvére, András, aki Amerikában él és fogorvos, és fogorvosokat tanít az egyetemen. Neki van egy fia, aki most olyan negyven év körüli lehet, úgy tudom. Nagyapámnak is van egy fia, Dávidnak hívják és azt hiszem, 45 éves.

Nagyapám és nagymamám három éves koromtól nagyon sokat vigyázott rám. Még az előtt is, mikor még kisebb voltam, és ha elvittek hozzájuk én nagyon sokat sírtam, mert nem akartam ottmaradni, nem akartam, hogy anyukám dolgozni menjen. Akkor nagyapa felvett az ölébe és az egyik falon levő festményhez vitt (ami most is ott van és néha felidézzük azt, ami akkor történt), ami szerintem egy középkori várost ábrázol három nővel és egy férfival. És nagyapa úgy nyugtatott meg, hogy odavitt és mutatta nekem, hogy „néni, néni, bácsi, néni”, aztán egy idő után már együtt mondtuk és én már nem sírtam, sőt mosolyogtam és kacagtam is.

Aztán óvodás lettem és onnan jártam óvodába, és a legtöbbször a nagyapámmal mentem. Ott át kellett öltözni, például a cipőt le kellett cserélni. Emlékszem, hogy a benti cipőt alig tudtuk felhúzni, mert én megfeszítettem a lábam. Pont ilyen nehéz volt feladni rám a harisnyanadrágot is, mert állandóan mozogtam, nem tartottam oda a lábam, vagy nem jól dugtam be a harisnyába.

Egyszer nagyapával voltam otthon csak és akkor este nagyon későn feküdtünk le. Másnap reggel aztán nagyapa aludt volna jó sokáig, de én a szupermen berontottam a szobájába, hogy KELEÉÉÉÉÉÉS NAGYAPAAAAA, OVI VAAAAAN! Ő kiugrott az ágyból és már indultunk is az óvodába

Nagyapa vitt el a legtöbbször a Szuper játszótérre is, ami a kedvenc játszóterem volt (és most is az). Ott a kedvencem a hinta volt, és ő ültetett fel először rá, megmutatta, hogy hogyan kell megkapaszkodni, hogy ne essek le és én nem is estem le soha. Mindig arra kértem, hogy úgy lökjön meg, hogy a holdig repüljek. (Mert mindig is el akartam menni a holdig és még mindig szeretnék eljutni oda, csak akkor még féltem az úrhajótól.)

Amikor 2020-ban eljött ide is a járvány és nem lehetett iskolába járni, online tanultunk csak, négy hónapig anyukámmal falun voltunk. Akkor nagyapámék vettek nekem egy kiscicát. Pedig addig se nagyapa, se nagy anyi nem akart még hallani sem arról, hogy élő állat legyen a lakásban. Nekem akartak örömet szerezni és ez sikerült is, el sem tudom mondani, milyen boldog voltam. (És boldog vagyok a mai napig is, ha csak rá gondolok, már attól is). Nagymamám sokat simogatja a cicát, de nagyapa nem, mert nem szereti a szőrt. De azért messziről pont úgy szereti, mint én és engedi, hogy felüljön az asztalára és azt is, hogy ráfeküdjön a könyvére. Reggel, amikor megy a konyhába, hogy főzzön kávé, akkor a cicám is kikíséri és dorombol neki és a lábához simul, nagyapa pedig nem löki el magától, sőt kedvesen szól hozzá. A macskám most egyéves és Jucinak hívják.

Nagyapám rengetegszer elhagyta a pénztárcáját, meg a telefonját is. Legtöbbször a taxiban felejtette, de volt már olyan is, hogy egy fesztiválon hagyta el valamilyét, de az már sose lett meg. Ha taxiban hagyta el a pénztárcáját, az nagy valószínűséggel mindig megkerült, másnap visszahozták neki.

Amikor még nem tudtam olvasni, minden este mesét mondott nagyapa. De nem akartam, hogy könyvből olvasson, hanem saját mesét kértem tőle. Az sem lehetett akármilyen. Úgy történt, hogy miután már az ágyban feküdtem pizsamában a paplan alatt, nagyapa pedig oda ült az ágyam szélére, én megmondtam, hogy miről szóljon a mese. Például ilyeneket találtam ki: „mondj egy mesét a tükörről és a könyvespolcra”. Ezt úgy találtam ki, hogy ránéztem a tükörré, majd a könyvespolcra. Kértem mesét a függönyről és a szekrényről, vagy az íróasztalról és könyvről, az ágyról és a mackóról és még sok ilyesmit kértem, nagyapa pedig mindig nagyon érdekes mesét tudott mondani. Nagymamám is hallgatta a másik szobából és biztatta, hogy írjon meséskönyvet.

Ő tanított meg késsel és villával enni (így nekem nem jelent problémát, ha olyan helyen vagyok, ahol illik szépen, civilizáltan enni). Mindig nagyon sokat segít nagyapa a földrajz, vagy a történelem, vagy akár a magyar házi feladatokban.

Az én nagyapám a legjobb nagyapa a világon. Úgy érzem, szerencsés vagyok, hogy ilyen nagyapám van.